

JINÊN KU XWEDIYÊN BIC IN

Ez gihîştibûm ber deriyê kafeya ku diviyabû hevdîtin lê pêk bihata.

Ez dilerizîm, lê ne ji tirsê. Ew cureyê lerizînê bû ku pirseke sade dipirse: Ma ez tiştê rast dikim, an jî min di dawiyê de xwe ji sînora derbas kiriye?

Pirseke din jî hebû: Ez ji vê operasyonê çi qezenc dikim? Min kîjan armanc ewqas kûr ji xwe veşartine ku êdî ez bi xwe jî nikarim wan nas bikim?

Min destê xwe dirêjî gulekê kir ku li ber çavan danîbûn, sê pelên wê kişandin û bi wan rûyê xwe bîhnexweş kir. Losyona piştî tiraşê ne di nav budçeya rêwîtiyê de bû, lê min nedixwest tenê bi bêhna mêrekî bigihîjim wir.

Ez li welatê Georges, kurê L'Oréal, bûm, û wê şirketê gelek tişt hînî min kiribûn.

Min muzîka malpera xwe wek dengê paşperdeyê vekir. Bi rasthatinê, strana ku dest pê kir heman stran bû ku bavê min û kalikê min bi hev re lê dixistin: mandolîn û gîtar. Ew bi min re bûn. Em her sê bi hev re ketin hundir.

Chanel ez ji dûr ve dîtîm û bi hembêzeke germ ber bi min ve hat, mîna ku em hevalên kevn bin ku piştî gelek salan dîsa hev dibînin. Bejindirêj. Porzer. Çavşîn. Porê wê bi rêkûpêkî berhev kirî. Hebûneke ku bêhna meriv diçikand, di nav cilekî şînê tarî de pêçayî. Ji bo kêliyê min hema dixwest jê bipirsim ka ez ê li ku derê dêrekê bibînim da ku yekser pê re bizewicim.

Wê ez ber bi maseyê ve birim. Şêş jin li bendê bûn. Hevdîtin dê dest pê bikira, û min jixwe dizanî ku qet rûbirûbûnek çênabe. Kêmasiyeke min a zikmakî hebû: min dizanî çawa di nav serketinê de winda bikim.

Min xwe bi her jinekê da nasîn, bêtî ku hewl bidim ya herî girîng a li ser maseyê bibînim. Min ew bi xwezayî nêzîkî deh saniye şûnde fêm kir.

Jina yekem nav û paşnavê xwe got, û bi awayê tam ê Zilamê Gillette min destê wê maç kir. Paşê min heman tişt bi her jineke din a li ser maseyê re kir, min ji her yekê re bişirînek pêşkêş kir û got: «Enchanté.» Made in Calabria.

Tenê piştî min navê xwe got, bê ti gumanê ku her yek ji wan jixwe dizanî ez kî me.

Wan pirsî ka ez dixwazim çi vexwim, ma ez taştê dixwazim, belkî şîranîyeke piçûk. Min ji wan re got ku karmendên otêla min a her rojê qet nahêlin ez sibehê derkevim heta ku pêşî nebînin min taştêyeke cidî xwariye. Hemû bi ken teqîyan.

Paşê wan pirsî ka ev serdana min a yekem a Parîsê ye. Min ji wan re got ku sal berê min li qeraxên Seine, di baxçeyên li kêleka çem de xebitîbû, min kulîlk berhev dîkirin û her sibeh teze digihandin Katedrala Notre-Dame. Min ev yek dîkir dema ku li bendê bûm ku Meryema Pîroz qenciyeke bi min bike û tam vê hevdîtina bi wan şeşan re saz bike. Min qet guman nekiribû. Herçî be, ew soza jineke bû.

Ew bişirîn. Hewa nerm bû. Empatî ket nav axaftinê.

Paşê yekê ji wan pirsî: «Birêz Frega, li Fransayê çi herî zêde li we xweş tê?»

«Ev çi pirs e?» min bersiv da. «Bersiv eşkere ye.»

BIC.

Axaftinê yekser rêyeke xweş girt.

Hinekî şûnde me biryar da ku em li ser firavînê berdewam bikin û me nêzîkî sed metre li ser Champs-Élysées meşiya. Lê di tevahiya meşê de min heman sê an pênc mêtreyên didîtin ku ji dûr ve li me temaşê dîkirin. Min ew ji kêliya yekem ve dîtibûn. Û wan jî ez dîtibûm. Ew ewlehî bûn. Qet ne pir nêzîk. Qet ne pir dûr.

Em ketin xwaringeheke fransî. Ew cureyê xwaringeha fransî ya asayî ku tu hema tişteke naxwî û servetêke didî.

Min gazî Chanel kir. Ew yekser ber bi min ve hat.

«Çi qewimî?»

«Em diçin.»

«Diçin?»

«Erê. Ez we hemûyan dibim cihekî ku em tişteki bixwin.»

Deqîqeyeke tevahî ew wek qeşagirtî man. Mêvanê ku dîlanê dibe ne tişteki bû ku ew pê re hînbûyî bûn. Lê pêşniyara min ewqas qanihker bû ku hemûyan da pey min. Mîna mirîşkên ku li pey dîk dimeşin. Herçî be, em li welatê dîk bûn.

Em ghiştin pîtzaxane û sandwîçfiroşa yekem a ku me dît. Berî ku bikevim hundir, ez çûm cem xwediye wê.

«Ez heft sandwîç dixwazim, her yek pênc euro, vexwarin jî tê de.»

«Û ez didim.»

Peyman hat girêdan. Û bandora baş jî hat çekirin.

Em ketin hundir. Ew bi tevahî şaşmayî xuya dikirin, mîna ku li ser baskên hespên firrok siwar bin, bêtî ku fêr bikin ka bi rastî çi diqewime.

Ew di hundirê GILLETTENARRATIVE de bûn. Û hê yekê jî wan nizanibû.

Ferdinando